

ЖОВТЕНЬ

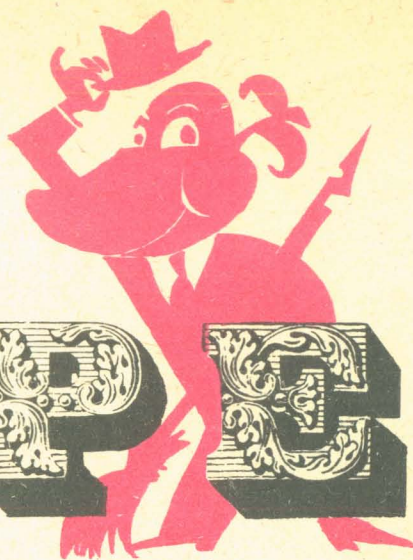
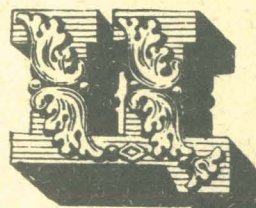
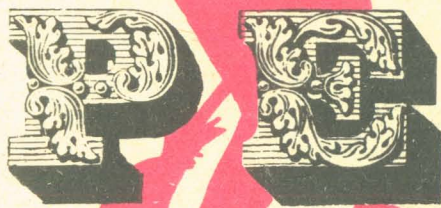
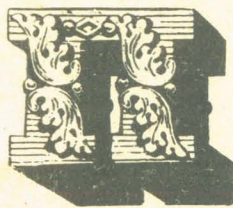
Виходить з січня 1927 р.

1981

Київ

№19 (1109)

Ціна номера 20 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Третій тиждень замість мене прибирають, щоб я начальникові на стіл поклала їхній винахід.

Виставка ширпотреба

НЕ ХОЧЕТЕ —
НЕ БЕРІТЬ

(Підслуханий монолог)

— Працюю я в господарчому магазині. Вже й досвід певний маю. Вважаюсь однією з кращих, навіть премії регулярно одержую, а іноді — вимпел «За зразкове обслуговування». І ось не витримала, зірвалася, нахамчила покупцеві. Вони, знаєте, теж бувають з мухами в носі, такі вередливі — нервів не вистачає. Підходить якийсь один: «Покажіть-но мені, будь ласка, он той сікач». Показую. Крутить він його, вертить, а тоді й каже: «Цей не підходить, фарба облізла, вигляд неестетичний. Дайте інший». Даю інший. Крутить він його, оглядає з усіх боків, знову каже: «Дайте інший». Бо оця пластмасова ручка вся у відколах, тріщинах». Третій даю йому. Тільки глянув, обурився: «Та він увесь іржавий. Що ви мені брак підсовуєте?!» Тут я й не витримала. «Не хочете — не беріть», — кажу йому. А він зажадав книгу скарг і таке в ній понамальовував! Перевели мене до іншого відділу, посудного. Що ж робити! Сама винна. Ну, думаю, візьму себе в руки — буду, що б там не трапилось, ввічливою. І, уявіть, якийсь підходить такий собі лагідний чоловік і просить показати емальований бак для води. Показую. І тут почалося. Цей йому не підходить, бо поверхня нерівна, той — бо емаль позлазила. Третій — бо вм'ятини, четвертий — побитий, п'ятий — бо кришка має гострі краї... Десятки перебрав — усе йому не те. Ну, тут я й не витримала. Кажу йому оту класичну фразу неввічливих продавців: «Не хочете — не беріть». А він як обурився, взяв книгу скарг...

Отак і постраждала я. Перший раз через виробничників Одеського заводу ковальсько-пресових автоматів, котрі неякісні сікачі випускають, а другий через бракоробів з дніпропетровського заводу «Металіст», які оті баки роблять.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Робітники Черкаського міжгалузевого виробничого підприємства залізничного транспорту — люди веселі. Вони мають почуття гумору і люблять сміятися. Одержавши робітничі рукавиці з колгоспу «Росія» Виноградівського району на Закарпатті, ми реготали до сліз. Якби не етикетка, нізащо не назвали б їх рукавицями. Страхіття, котре до рук гидко взяти! Та коли ми спробували надягти їх, отут нам стало вже не до сміху. В них не те що працювати — лопату в руки не візьмеш. Бо ті, з дозволу сказати, рукавиці не гнуться. А великим пальцем і ворухнути неможливо — наче в гіпс його взяли. Якщо колгоспні умільці вирішили просто нас розвеселити, то чи не задорого взяли за це: за дві тисячі отих бракованих рукавиць ми викинули 2400 карбованців. Надсилаємо кілька пар на виставку. Впевнені, що вони успішно конкуруватимуть з вашими найцікавішими експонатами.

Від імені робітників
Б. БЕНДЕЦЬКИЙ, начальник
відділу матеріально-технічного постачання.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Запам'ятай:
щоб забезпечити ви-
соку якість продук-
ції, треба добре руку
прикласти!

КОЖНА П'ЯТА ПАРА

(Репортаж)

Наш мікрофон встановлено у центральному павільйоні виставки біля головного стенда. Сьогодні тут демонструє свою продукцію Запорізьке виробниче взуттєве об'єднання. Інтерес до стенда величезний. Воно і зрозуміло: більшість взуттєвих підприємств області в той чи інший спосіб хвалиться сьогодні своїми досягненнями. За браком часу ми не зможемо розповісти про всі підприємства, представлені на стенді. Але на продукції, принаймні, трьох фабрик обов'язково зупинимось.

Гуляйпільська взуттєва фабрика спеціалізується на виробництві черевиків для хлопчиків. Здавалося б, багато говорити про специфіку подібного взуття не варто. Чим, перш за все, мали б відрізнитися такі черевики? Звичайно ж, підвищеною міцністю підшов. Бо «хлопчики є хлопчики. Там спіткнувся, там бляшанку підфутболив. Проте гуляйпільські взуттєвики пішли іншим шляхом. Вони вирішили повністю відучити хлопців од тих підфутболовань. Черевики, котрі демонструються на стенді, мають ту особливість, що і кроку в них не ступиш — відклеюються підшви. П'ятсот пар таких черевиків одночасно представлено на нашій виставці.

Жіночі сукняні чобітки Василівської взуттєвої фабрики мають ту особливість, що в них гармонійно поєднано непривабливість зовнішнього вигляду і технологічні дефекти, які роблять практично непридатними для використання сімнадцять з половиною процентів усієї продукції підприємства.

Але перед ведуть у цьому своєрідному змаганні бракоробів умільці головного підприємства об'єднання. Кожна п'ята пара взуття, що продукують ними, за висновком компетентних фахівців, може з успіхом демонструватися на нашій виставці. І не лише демонструватися, а й бути наочним посібником для майбутніх взуттєвиків. Бо не так часто зустрічається взуття, де в одній парі черевиків або туфель зібрано стільки виробничих дефектів: жорсткість виробів, перекошені строчки, неправильне кріплення підборів, механічне забруднення, деформація підборів, відклеювання підшви. Звичайно, найкраще прокоментувати ці дефекти міг би, наприклад, головний інженер об'єднання Ю. І. Черняк. Тому, закінчуючи репортаж, хочу повідомити, що виставком вирішив надіслати персональні запрошення на нашу виставку дирекції виробничого взуттєвого об'єднання.

Вів репортаж
Г. ПІДБОРЧЕНКО.

А ЗАГАЛОМ — НОРМАЛЬНО

Коли якийсь поцікавився у щасливого власника трипрогразного гучномовця жакієвського заводу, як працює його радіо, він дав етикетку відповідь:

— Перша програма дуже тихо, друга так, що можна дещо вже почути, а третя так голосно, що як не притишуй, на тому боці вулиці чути. А загалом, якщо взяти звук у середньому, то — нормально.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ШУКАЄМО

майстра на всі руки, який міг би шліфувати, фарбувати, шити, виправляти різьбу на гвинтах і поновлювати гальванічне покриття. Оскільки дитяча коляска, яку ми придбали, має перекося, діри, жовті плями на поверхні, розбавленість шарнірних кріплень, подряпини, відслоєння фарби. Оплата за рахунок бракоробів із Стрийського металозаводу, які такі коляски випускають.

Щасливе подружжя.

ПОДАРУЄМО

15 тонн меблевої вати, яку виробила Нікопольська ниточна фабрика, оскільки вона має такий різкий і неприємний запах, настільки забруднена, що ні для яких господарчих цілей не підходить.

Верхньодніпровський
міськпротгорг.

ПОТРІБНА

інструкція для користування сонцезахисними окулярами виробництва дніпропетровського заводу «Дніпропластмас». Світлофільтри усі в подряпинах, зашумки так зроблені, що окуляри весь час спадають, а скельця випадають з оправ.

Споживачі.

ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

ЩОБ НЕ ПСУВАЛИ ЗДОРОВ'Я

Сучасна медицина твердить, що причина великої кількості популярних хвороб — у зловживанні солодким. Мовляв, оті надмірності в споживанні цукру, як правило, боком вилазять. Але ці твердження, що червоною ниткою проходять крізь бесіди і лекції на медичні теми, чомусь не дуже хвилюють пацієнтів. А заклики часом лишаються гласом волаючого в пустелі. От і взялися допомагати лікарям кондитери. Скажімо, на Дніпродзержинському заводі продовів випустили партію халви, яку варто понюхати, і одразу ж пропадає бажання їсти — халва явно відганяє оліфою. Бажаючих переконатися в цьому запрошуємо відвідати наш дегустаційний зал.

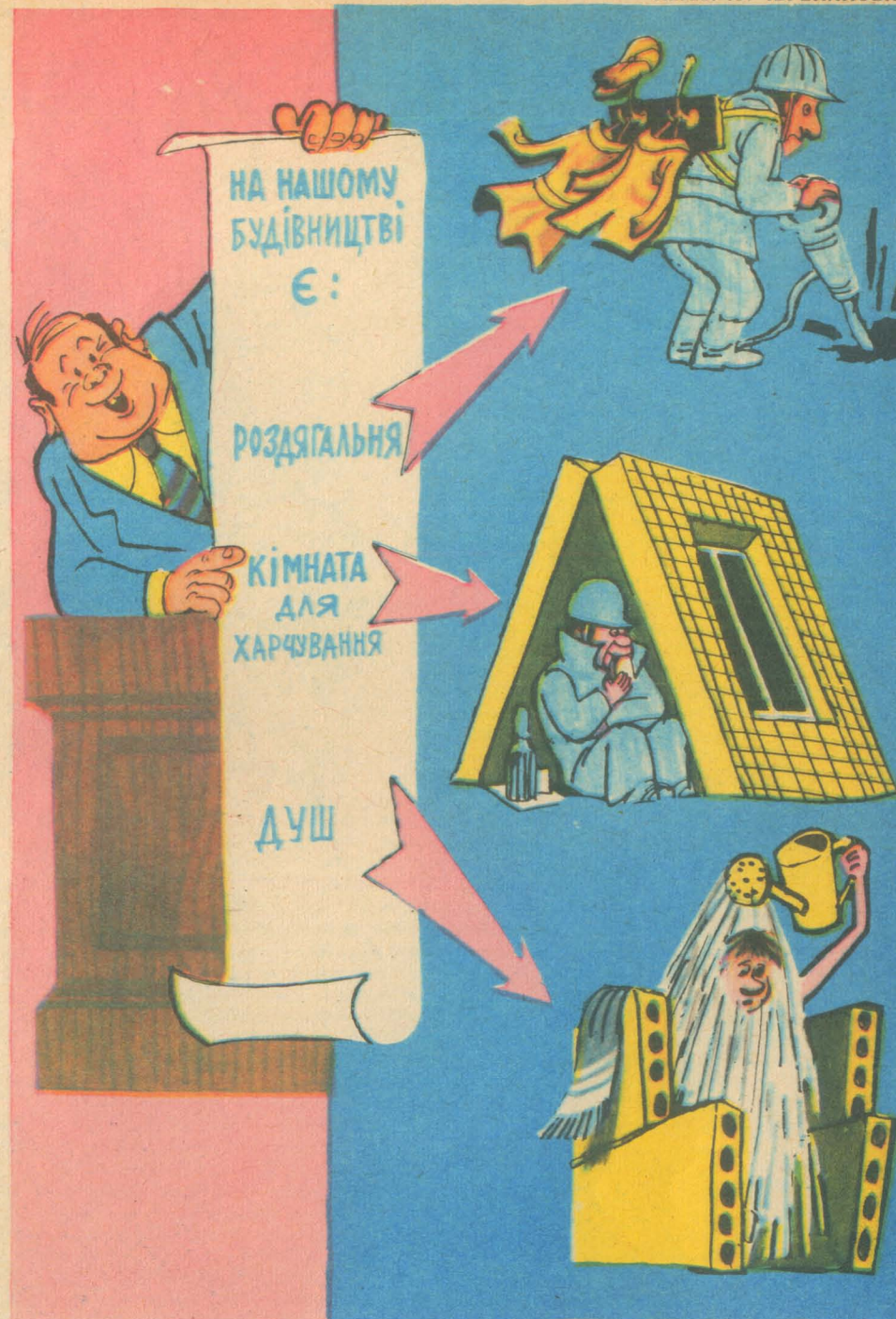

НА ВСІ СМАКИ

Один полюбляє торт недопечений, інший, навпаки, такий, щоб аж трохи підгорілий. Одному до смаку багато крему в торті, а інший не любить крему зовсім. Щоб догодити всім одразу, на Оріхівському комбінаті громадського харчування (Запорізька область) випікають торти, які з одного боку — сирі, з іншого — підгорілі, аж чорні. Півторта без крему зовсім, а інша половина — аж тече з нього. І називається цей кулінарний витвір — торт «Хортичанка». Інспекція по якості люб'язно надіслала до нашого дегустаційного залу одразу сорок кілограмів цього витвору.

Плакати Ю. ЧЕРЕПАНОВА

ЦІЛОДОВОБЕ СПОЛУЧЕННЯ — ГАРАНТОВАНО

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). Ні на мить не припиняється рух між зупинками «Вагова» та «Лікарняне містечко», що знаходяться у протилежних кінцях шахтарського міста Красногорівки. Правда, за вищезгаданим маршрутом тепер ходять не автобуси, а ватаги колишніх пасажирів, котрі, повертаючись додому, не перестають сушити голову над тим, кому це заманулося ліквідувати автобусні рейси.

ЩЕ ОДИН ЮВІЛЕЙ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Днями працівники Малописківської районної друкарні відзначили півторасталітній ювілей свого приміщення. Ті, хто виступив на урочистому вечорі, підкреслювали, що разючі зміни сталися всередині будинку. Років понад сто з гаком тут скрипіли примітивними перами писарі якоїсь установи, а нині — друкується райгазета і видається нагору одна тонна сучасної поліграфічної продукції.

Цікаво, що зовні будинок майже не змінився. Стіни обвалені, як і колись. Трохи погіршали тільки дах і стеля: тепер вони майже не затримують дощу і снігу.

Вдалил заголовок до фейлетону — то все одно, що гарна шапка для парубка, на якому все доладне й красиве. Правду кажучи, після відвідин Брусилова, славного селища, що нині входить до складу Коростишівського району на Житомирщині, і мене аж підмивало дати якийсь екстравагантний заголовок до свого виступу. Та, все обміркувавши і зваживши, я зупинив свій вибір на ось цьому, дещо банальному: «Спростовуйте, будь ласка!»

Вибір мій не випадковий. Визнаю: у заголовку — ні особливої принади, ні загадковості, що так подобається читачеві, зате в ньому відверто висловлена авторська позиція, а якщо дивитися глибше, то навіть своєрідний виклик. Розуміти це треба так. Спростування публічного виступу, заперечення того, про що написано, — це чи не найбільша прикраса для фейлетоніста, бо воно, спростування, може звести нанівець усі його старання, а то й обернутися справжньою неприємністю по службі.

Так ось. Навіть розуміючи все це, я зважився на ризикований крок, зайнявши оборонну позицію, навмисне відмовившись від вигіднішої тактики сатиричного наступу. Таке рішення визріло в мене, як уже згадувалось, після відвідин Брусилова, селища міського типу, що лежить за якихось ...надцять кілометрів від Ставища, ліворуч асфальтованої траси Київ — Житомир і на карті області позначається звичайнісіньким кружечком.

Зазначимо, що таке скромне місце у великому ряду населених пунктів району Брусилів посідав не завжди. Пам'ять історії закарбувала пору, коли на долю селища випало щастя бути районним центром. А отже, й центром адміністративним, економічним і культурним. Брусилівці (а їх разом із жителями села Осівці, що входить до складу селищної Ради, 5 тисяч!) з приємністю й гордістю згадують ту бурхливу пору. Життя аж кипіло: вулицями мчали автомашини, торохтіли підводи, люди приїжджали на наради, засідання, конференції, розгорталася торгівля, процвітала культура. Потім усе те вщухло, а за двадцять років і замовкло, бо Брусилів позбувся статусу районного центру.

Ми не можемо ставити під сумнів доцільність укрупнення районів. Життя вносить і вноситиме свої раціональні корективи. Але ми не можемо погодитися з тим, що до селищ, отих, які в народі називають містечками, котрі внаслідок укрупнення стали «колишніми райцентрами», виробилась байдужість навіть у тих відповідальних працівників, які раніше так ратували за їх всебічний розвиток. Закономірно, не стало у селищі численних установ, організацій, закладів, і тут же спав ритм розвитку, але ж там залишилися люди, які не повинні відчувати себе «колишніми», обійденими увагою чи взагалі забути. А це, на жаль, до певної міри спостерігається і гірко вражає багатьох.

З Панасом Євдокимовичем Нижником, автором листа до редакції «Перця», і Віктором Павловичем Волошенком, секретарем виконкому селищної Ради, оглядаємо Брусилів. Височать, сяють красою чудові сучасні приміщення: селища Рада і контора правління колгоспу, Будинок культури, універмаг, споруди відділення «Сільгосптехніки», будинок зв'язку, чепурні будинки самих жителів. А поруч, ось, на очах у всіх, якесь запустіння, а найбільше — безладдя. Ніби тут чекають переселення чи якоїсь загальної реконструкції.

Уздовж центральної вулиці, з вибоями, поганенькими тротуарами, тягнеться крива, ламана лінія огорожі дворів. Ні єдиним стилем, ні кольором, ні

Спростовуйте,

Будь ласка!

навіть добротністю та огорожа не позначена. Як хто вміє, як хто хоче, так і городить, аби чужа худоба на садибу не забігала. Особливо безгосподарністю, неохайністю вражають деякі магазини: «Кулінарія», «Уцінені товари», «Господарчі товари». В останній не те що неприємно зайти, а просто боязно. Підведеш очі на полицю, не поглянеш, куди ступати, — можеш калікою zostатись. Звихнути чи зламати ногу у дірках на підлозі — раз плюнути.

Чайна «Здвиж» — єдиний заклад громадського харчування в центрі, де можна попоїсти приїжджому чи службовцю, — ось уже рік стоїть на ремонті і так, званій реконструкції. Уже було дещо й зробили, а тут дядько пожежу підсунув. І не від стихії, а від недогляду. Товариші, правда, запевняють, що скоро той «Здвиж» таки відчинить двері для відвідувачів. А тим часом у селищі ви не вип'єте склянки газованої чи мінеральної води, не поласуете хоча б у спеку морозивом, його тут і діти ніколи не бачили.

Чимало проблем зв'язано з автобусною станцією. Вона ще майже нова, а багатьом аж у печінках сидить. Станція тісна, влітку до одуріння задушлива, зате взимку неймовірно холодна. За день тут проходить близько 50-ти автобусів, людей завжди багато, а за всі роки ніхто не подумався лави надворі поставити, деревця чи куща посадити. Пасажири сидять, лежать на примітивних лавах ранкового

базарчика. Довкола бруд, антисанітарія. Вода для пиття, як то колись було, у бачку, з традиційним алюмінієвим кухлем. Як з пісні слова не викинеш, так не обійдеш мовчанкою того прикрого факту, що на станції і досі нема того пікантного місця, без якого люди аж ніяк не можуть обійтися, і бігають вони у чужі двори під акомпанемент собачого гавкоту.

Поблизу автостанції — торговельна точка. Буфет — не буфет, корчма — не корчма. Рікою льються горілка, вино, пиво. Та не летіє вода для миття тарілок, склянок, виделок. Продавщиця кожного ранку має лізти на горище, наливати в бачок воду, а потім користуватися нею. Цією дорогою водою багато не намиєш, тому бруду в цьому закладі повно.

Води фактично нема і в місцевій лазні. Скільки її наберуть із річечки Здвиж, стільки ж туди, брудної, з милом, і випустять. На горі всьому живому, що ще не загинуло в нелегкій боротьбі за існування.

Було у Брусиліві ремонтно-будівельне управління. Чи хату відремонтувати, чи дах перекрити — воно раду давало у «приватному секторі». Тепер його закрили. Тільки контора стоїть. З вивіскою і, ніби на сміх людям, з табличкою днів і годин прийому відвідувачів. Чому закрили, ніхто не знає. Одні кажуть — нерентабельне, інші, — що, мовляв, прокрасилися ремонтники. То покарали не їх, а мешканців Брусилова.

Було б гріхом сказати, що все тут погано, що все у непривабливому стані. Але наша мета звернути увагу на недоліки. І ще на те, що сюди з району мало хто приїжджає, ніби до Брусилова, «колишнього райцентру», дорога терном поросла. Деяке пожвавлення сталося після моїх відвідин селища. Але здебільшого з метою заспокоїти фейлетоніста. Бо на прощення я тільки й чув:

— Чайна «Здвиж»? Та ми її відкриємо, доки ви до Києва доїдете!

— Магазины аварійні і непорядковані? Та ми їх негайно позакриваємо, а торгівлю перенесемо в інші точки!

— Води нема? Туди ж часом квас завозять, ситро, а без газованої можна обійтися!

— Морозива для дітей? Зимом воно не потрібне, а влітку не довеземо, геть розтає! Біда та й годі!

Так бідкалися і втішали мене (замість брусилівців) у Коростишіві і відповідалі працівники райвиконкому, і голова правління райспоживспілки Іван Іванович Скобелев разом із працівниками комбінату громадського харчування, і, власне, всі, з ким доводилося зустрічатися й говорити. Єдиний, хто не дав повної гарантії, — це начальник Коростишівської автостанції Прокіп Юхимович Піпченко. Говорючи про оту пікантну точку, якої й досі нема на автостанції у Брусиліві, він свою провину охоче поділяє з працівниками селищної Ради та ще з Леонідом Петровичем Докілем, начальником Житомирського об'єднання автостанцій. І я йому не заперечив. Можливо, він теж має рацію.

Оце і є короткий виклад сучасних проблем «колишнього райцентру». Добре знаю: доки писався фейлетон, доки він з'явиться на сторінках журналу, у Брусиліві дещо й справді зміниться, як обіцяли солідні товариші. Тому можуть поспитатися й спростування. Ну, що ж, фейлетоніст готовий до всього. Аби тільки у Брусиліві змінилося все на краще!

І. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Що таке «службовий фатум»? Це коли тих, хто мусить відповідати за якусь справу, багато, але справа все одно провалюється. У фейлетоні, котрий так і називався — «Службовий фатум» («Перець» № 10), якраз і розповідалося про те, як провалилася... покрівля новісінького Будинку культури у селі Сарах Гадяцького району Полтавської області, що призвело до людських жертв. До випуску та монтажу бракованих будівельних конструкцій мали безпосереднє відношення полтавська філія інституту «Укрколгосппроект», Полтавський експериментально-механічний завод,

облмжіжколгоспбуд і Гадяцький міжколгоспбуд № 1.

На цей виступ журналу дала відповідь Прокуратура УРСР. Старший радник юстиції А. П. Малишевський повідомив, що вирок народного суду засуджено: Марсова В. С., який працював начальником конструкторського бюро заводу, — до одного року шести місяців позбавлення волі, Твердохліба А. Х., який обіймав посаду конструктора, і Жука В. І., колишнього начальника Гадяцького районного відділу капітального будівництва, — до одного року виправних робіт кожного з вирахуванням 20 процентів зарплати, Решетника О. П.,

який працював майстром на спорудженні Будинку культури, — до трьох років позбавлення волі.

Звільнено з посад: головного інженера Полтавського експериментально-механічного заводу Патикина О. Я., головного конструктора Григоренка А. Г., головного інженера проекту Соловйова В. С., начальника ВТК Шелевого М. А., старшого інженера полтавської філії «Укрколгосппроект» Овсія А. Ф., головного інженера проекту Камеєцького Л. І., заступника голови облмжіжколгоспбуду Ляхова Ю. В., начальника виробничого відділу Сухар Л. З., начальника інспекції якості Вовка Б. П., інженера групи

проекту Кабана Н. І., голову Гадяцького раймжіжколгоспбуду Саченка І. С., виконроба Біляка В. І.

Постановою правління «Укрміжколгоспбуду» і президії республіканського комітету профспілки працівників будівництва і промбудматеріалів голові облмжіжколгоспбуду Корольову І. Г., головному інженерові Бурлакову А. В., директорів експериментально-механічного заводу Коряку Ф. І., директорів філій «Укрколгосппроект» Моргулю І. А. оголошено суворі догани.

Інших так чи інакше причетних до цієї історії працівників притягнуто до дисциплінарної відповідальності.

ОТ ТАК ОДСВЯТКУВАВ!

(З маловідомих творів)

Село, звичайно, святкувало різдво «по-старому».

Та ще як святкувало!

З попівською молитвою. З дзвонами. З салом. З ковбасами. І... з самогоном! Як водиться.

А підготувалися до свят як слід.

Постаралися. Кабанів кололи. Ковбаси начиняли. Курило питво з патоки та з слив.

А тоді — давай «вгощатися».

Та так «навгощалися», що дехто й дуба дав.

Ось, наприклад, Петро.

Жив собі чоловік, як і всі грішні люди живуть.

Ходив до церкви. Гримав на жінку. Потягував потроху «гірку».

Довго б отак цей чоловік прожив.

А отже: подивуйтесь!

Треба було халепі приключитися!

Та ще в який день! На самий перший день різдва це диво дивне сталося!

Ото — поцупив, значить, Петро трохи на свят-вечір.

На ранок — сходить до церкви. Одмолвив усі гріхи.

Прийшов додому й почав чистою душею до нечистого анахтемського «зеленого змія» залицятися!

А він — отой змії самий — пекучий та міцний, щоб він йому сказився!

Так до себе й тягне.

А Петро все залицяється та залицяється...

Оце перехилить в пельку одну чарчину. Закусить як слід, кортить ще.

Вип'є ще. Знову закусить ковбасою смаженою. А воно ще кортить.

А жага не задовольняється.

У череві тобі горить, неначе там кишки хтось гасом поливає.

Ну — й собі поливаєш оту бісову пожежу. Не залишити ж справи так, щоб тебе всього спалило?

Ото ж точнісінько таке й з Петром було. «Наприкладся», сердега, так, що не зчувся, як у свата на кулі соломи опинився.

Укосявав його отой зелений змії так, що й пам'яті позбавило.

Поклали тоді «хворого» у сватовій хаті на солому, щоб «одійшов».

Еге. Куди там!

Не врятували бідолаху: окачурився.

Прямо, як кажуть, по прямому дровоті — з грішної землі — до бога у рай...

До райвиконкому прийшли родичі покійного. Требують:

— Дайте папірець такий. «Грамоту» таку, що, мовляв, «своєю» смертю помер...

— Як то «своєю»?

— Та звісно: його ж до цього ніхто не присилював... Сам. Добровільно одійшов.

— А свідки є?

— Аякже: сват, сусіди... Всі пили.

— А «вещественні» доказательства є?

— Аякже, і самогонний апарат.

— Ховайте!..

— Еге, вам добре говорити «ховайте»... А як ти чоловіка поховаєш, коли покійничок, царство йому небесне, увесь самогон до краплі вижлуктив. Хоч би одну пляшечку на «спомин» своєї душечки оставив...

— Атож. Сам «одсвяткував» як слід, а ти тепер турбуйся за нього.

Публікація

Варвари ГУБЕНКО-МАСЛЮЧЕНКО.

1924 р.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Бориса КОТЛЯРОВА з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ТАКЕ БУЛО...

У Н-ський ліс
Завторгом Лис
Шуб вовчих до зими
Якось-то не завіз.
Ну, й що, питаєте, такого?
Еге ж,
Це вам воно — нічого,
А Лисові було-таки:
Ще й як йому нагріли чуба...
Подумайте тільки:
Мусили Вовки
У заячих ходити шубах!

Петро БОНДАРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

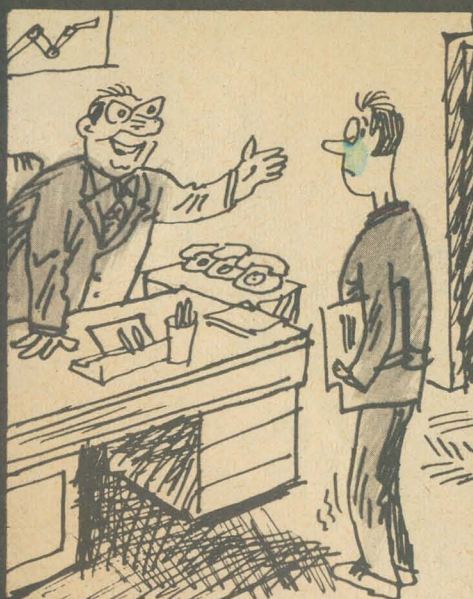
— Ми з дідом дуже схожі, от він і погодився замість мене поїхати за розподілом на периферію.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

МАЛ.
С. ГЕРАСИМЧУКА

— Та липа все це! Розумієте, товаришу начальник, — липа!

— Вашу гостру критику на мою адресу визнаю цілком справедливою і розумною і призначаю вас своїм заступником.

— Я йду з вищої ліги в якусь районну команду, поки не навчуся влучно бити по воротах.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Що таке свиня — знають усі. А от що вона їсть, знає далеко не кожен. Дехто наївно вважає, що до меню свині входять «страви» з картоплі, буряків, дерті, кисляку і т. д. Ми теж так думали. Аж доки не познайомилися з Ф. О. Бакалом.

— Свиня — це така тварина, яка поїдає все, що тільки дасть! — авторитетно заявив Федір Олексійович Бакало, який кілька років тому закінчив сільськогосподарську академію і здобув там вищу ветеринарну освіту, а тепер обіймає посаду завідуючого плодоовочовою сушарнею заготконтори Немирівської райспоживспілки на Вінниччині. — Не вірите? Будь ласка, факти. При сушарні, якою я керую, є на відгодівлі кілька десятків свиней. Тож і доводиться мені за сумісництвом тих свиней відгодовувати. І відгодовую я їх... салом! Що?! Жартую? А ви подивіться на ось ці бухгалтерські документи, підписані мною і затверджені директором заготконтори Федором Івановичем Макаревичем та головним бухгалтером Феліксом Карловичем Орловським. Тут написано, що в першому кварталі 1981 року на відгодівлю свиней витрачено... сала та інших жирів на суму 5.642 карбованці 43 копійки. Одне слово, заливаємо ми свиням сала за шкіру.

А ще ми годуємо їх свинячими та бичачими ратицями, вухами, кендюхами... Знову не вірите? Тоді подивіться ось на цей бухгалтерський документ, який засвідчує, що наші свині з'їли отих ратиць і кендюхів аж 31.606 кілограмів...

Яка ж, питаєте, тоді собівартість одного кілограма приросту диво-свиней? У минулому місяці вона становила... 10 карбованців 54 копійки, а в цьому — аж 50 карбованців 49 копійок!

Трапляється й таке, що свині на отих кормах не ростуть, не поправляються, а навпаки — худнуть. У квітні цього року, наприклад, кожна всеїдна свиня схудла більш ніж на два кілограми.

Крім свиней, я займаюся і відгодовую кролів. Подивіться у цю книгу бухгалтерського обліку: 369,9 кілограма на суму 1.345 карбованців 65 копійок. Це їх вага і вартість. А кількості кролів — нема. Та й самих довговухих — теж... Куди поділися? Не можу вам про це сьогодні сказати... Та й яка різниця, куди поділися?

Може, свиням захотілося крильчатини. Бо вони, як ви переконалися, харчами не перебирають...

Деякі недоброзичливці, правда, стверджують, що ті свині колись і нас можуть... гм... з'їсти...

І. ГАЛИЦІН.

Вінницька область.

І ДУША МОЯ МАЛА!

Зима така, аж тьохка солов'ями.
То сніг дозрів, співа під каблуком.
А тітка моркву набирає з ями,
Ще й пригощає яблуком...
Вікно. Верба. Заснула сіножать...
А на ранеті все віщує просинь
Синиця, як душа моя мала...

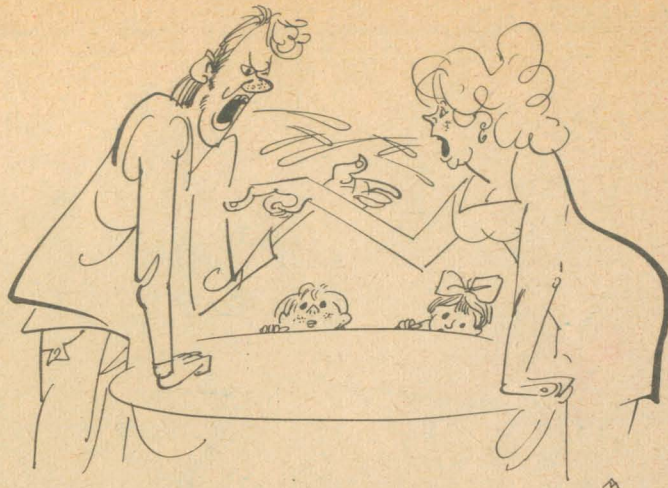
(Михайло СИЧ, вірш «Зима така»
із збірки «Яблунева дорога»).

Іду, віршую, граюся словами.
Оце ступну — співа під каблуком.
В мелодію вслухаюсь між римами,
Ще й пригощаюсь яблуком!

І хоч душа мала, немов синиця,
В ній тьохкають січневі солов'ї.
Тут — повно дум, тут — сіножаті спить,
Бо не гуркочуть трамваї!

Петро ПІДКОВА.

Мал. М. ЛИТВИНА

Школа лихослів'я.

Як би ви, шановний читачу, реагували, якби замість замовленого в ательє халата вам раптом пошили штани? Наприклад, директор Мурованокуриловецького комбикормового заводу Б. Р. Дзюбак був дуже задоволений, коли замість замовлених для робітників халатів та іншого спецодягу пошили йому не лише штани, а й костюми. І не тільки не заперечував, а, навпаки, вимагав, щоб шили йому усе це саме з дорогих тканин. А за прикладом директора таким же робом

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

по кілька пар брюк та костюмів пошили собі і його вірні помічники: головний бухгалтер заводу Стебницький В. Д., головний інженер Бандель Л. П., головний механік Казляк А. М. Про отакі дивні речі розповідалося в замітці «У чужих штанах» (№ 5 журналу).

Завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому Компартії України тов. Лу-

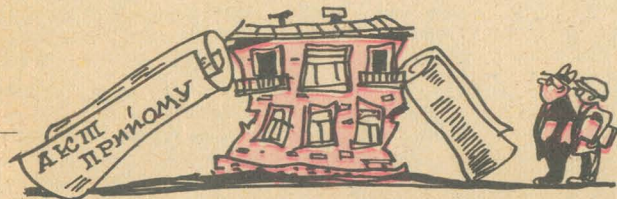
ценко на цей виступ Перця відповів, що вказані факти відповідають дійсності. За грубе порушення фінансової дисципліни бюро Мурованокуриловецького райкому Компартії України притягло до партійної відповідальності Дзюбака Б. Р., Банделя Л. П., Казляка А. М. та завідуючого складом Процькова Б. І.

Директора заводу Дзюбака Б. Р. та голову заводу Стебницького В. Д. з їхніх посад звільнено. Збитки повністю відшкодовано.

ПРИНЦИПОВІСТЬ

3

ПІДТЕКСТОМ

Лист сорока восьми мешканців будинку № 37 по вулиці Новомістинській, що майже в самому центрі Сум, викликав у мене жагуче бажання зробити так, щоб совість справді могла гризти, і прищепити цю рису всім без винятку керівним будівельникам та відповідальним особам, причетним до підписання актів про здачу в експлуатацію будівельних об'єктів.

Самі знаєте, скільки написано фейлетонів про будинки-напівфабрикати; про ультракоротку пам'ять керівників будівельних організацій, котрі, заповучивши бажані підписи в актах, тут же забувають про свої обіцянки; про довірливих членів приймальних комісій, які, клонувши на ті обіцянки, тут же лізуть на гачок вдруге і втретє. Ну, з будівельниками все зрозуміло: у них строки, їм потрібні переможні реляції, премії, прогресивка. Але чому дає себе постійно дурити замовник?

Мені доводилося чути таке пояснення: замовнику, мовляв, нікуди діватися. Принциповість при підписанні акта в ніч

з тридцять першого грудня на перше січня вилазить, як правило, боком: якщо не «закрити» об'єкт, кошти вважатимуться неосвоєними і можуть вислизнути з рук, бо розгнівана вища інстанція, котра тими коштами розпоряджається, може не виділити на наступний рік нічого або виділити їх, як кіт наплакав. Це раз. По-друге, розлютований генпідрядчик, якому замість премій, прогресивок та моральних винагород перепало на горіхи, спробує якомога більше насолити замовникові, махнувши на об'єкт рукою. От і доводиться покладатися на слово, яким би легковажним воно не було.

Звичайно, тут є частка істини. Але звертаю вашу увагу на таку деталь. Ніхто в «Перці» не пригадує, щоб який-небудь член приймальної комісії поскаржився коли-небудь редакції: так і так, живу в будинку з недоробками, пролісочте бракоробів, закрийте їх до порядку. Пояснюється це, на мою думку, не скромністю, а лише одним: у недоношених будинках члени комісій,

як правило, не одержують квартир. А тому із спокійною совістю приймають на віру будь-яку халтуру.

Звичайно, можна закликати налягати на бракоробів і їхніх покровителів, усім разом, дружно. Але не варто, мабуть, переоцінювати мобілізуючу силу таких закликів, якщо вони не підкріплюються конкретною організаторською та виховною роботою. Он дванадцятиповерховий будинок № 37 по вулиці Новомістинській також був червоний від високохудожнього виконаних закликів здати об'єкт достроково і якісно. І що ж? Здали достроково ще в 1976 році. Але як? Зовні будинок навіть недооблицювали. На балконах не обладнали перила, самі балкони також не облицювали плиткою, не зацементували підлогу. Водопровід зробили з відхиленням від проекту. Дах протікав уже в день підписання акта, протікає й досі. Підвали заливає водою, насосна станція часто виходить з ладу, і на верхніх поверхах через це не буває води. Коридори і сходові клітки не пофарбовані. І так далі, і тому подібне.

Важко все-таки збагнути, як може безкарно цілих п'ять років тривати отаке неподобство. Ось чому мені страшенно хочеться зробити так, щоб совість справді могла гризти. Уявляєте, які зойки линули б тоді з кабінетів деяких сумських установ та організацій?

В. БОНДАРЕНКО.

Р. С. Коли цей фейлетон вже було підписано до друку, пошта принесла точнісінько такого ж листа з Вінниці, від жителів дев'ятиповерхового будинку № 5 по вулиці Павла Тичини. Їхній будинок зіпсували бракороби із Жмеринського будівельно-монтажного підрозділу № 649, приймало місцева залізнична начальство під наглядом міських властей. Хоч будинку лише два з половиною роки, на нього нині страшно глянути, ще страшніше зайти у квартиру, а жити — просто нестерпно. Перелічувати недоробки не буду. Читачам це нецікаво, а ті, хто має їх усувати, добре про них інформовані. Два з половиною роки триває тяганина — і нікого совість не загризла.

В.Б.

Ригор БОРОДУЛІН

ВИПРАВДАВСЯ

Поспівчувала б жінка хоч,
Так ні, гримить на мене громом:
«Додому п'яним не приходи!»
Тому
І не ночую вдома.

ВІН І ВОНА

Де пара, там нерозбериха.
Засвоїть істину пора:
Хоча кусає комариха,
А винуватять комара.

РОЗМОВА ПРО ЖАНРИ

— Ну, як, сатирик-фольклорист,
Смішне щось врізав знову?
— Пробачте, я не гуморист,
Писака гордо мовив.
Я — лірик,
Це відомо всім...
— Якраз і сміхота вся.
Весь гумор, друже мій,
У тім,
Що ти за вірші взявся.

СПІВЧУВАННЯ

Над римою
Зі школи в'яне
Так безнадійно — хоч кричи...
Його родині
Співчужання
Приносять щирі читачі.

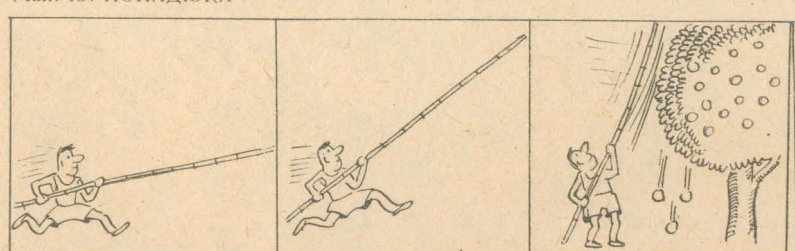
Переклав з білоруської
Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Знову ілюзіоніст свою собаку вигулює.

Мал. Ю. ПОПАДЮКА

Вправи з жердиною.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

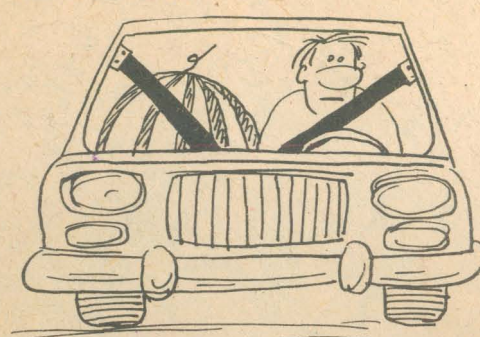
Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Любить — не любит...

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

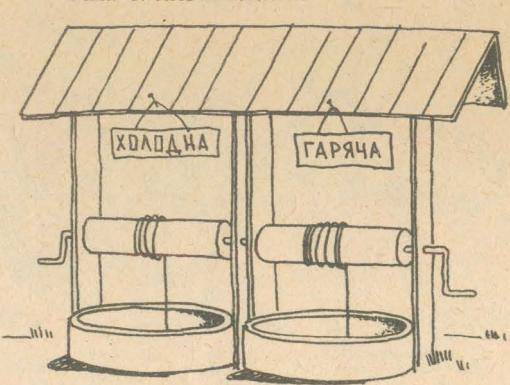
— Будеш третім?

Мал. М. КАПУСТИ

— Пробач, об'єктив запорошило...

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. В. КОНОНЕНКА

Без слів.

Просто аж вражаєшся, як у наш час інколи розгоряються пристрасті навколо якоїсь дрібнички. Чи то екологія впливає, чи то кібернетика, чи, може, довге сидіння біля скрині, котру любовно називаємо «телеком». Дідько його зна, що саме, але впливає таки.

...Центральною вулицею благодатної Ялти мчать одна за одною кілька міліцейських машин. Курортники супроводжують машини зацікавленими поглядами. Людей з вищою детективною освітою нині й серед курортників чимало. Вони тут же починають висувати вірогідні версії.

вселилися. Вселилися, відсвяткували новосілля і заходилися порушувати.

Існує таке благо сучасної архітектурної цивілізації — балкони-лоджії. Але чи через те, що ялтинські архітектори не зовсім адало вибрали місце для названих будинків (звели їх в ущелині, де віють буйні вітри), чи через те, що не в той бік повернули фасади новобудов, але благо перетворилося на біду. Дощі, спливаючи вітрами, почали заливати лоджії, а відтак і квартири. Оскільки добровільної пожежної дружини з насосами тут ще не було, то відкачувати воду довелося дідівським способом, при допомозі ганчі-

це на мій дилетантський погляд. А головний архітектор міста Е. Демидов в одній із своїх відповідей мешканцям строго відказав: «Усіляке непрофесійне втручання в архітектуру псує її так само, як, скажімо, втручання непрофесіонала в творчість письменника». Ця аналогія видалася мені не зовсім переконливою. Знаю бо з досвіду колег і свого власного, що втручання читачів у творчість письменників-професіоналів часто-густо буває дуже корисним і плідним. Але це принагідно.

Отже, мешканцям обох будинків було запропоновано розіскрити лоджії, бо це не відповідає затвердженню Держбудом будівельним правилам і нормам. Правил і норм слід, звичайно, дотримуватись. Але мешканці, дотримуючись норм здорового глузду, зауважили: а чому ж, коли при зведенні будинків були припущені серйозні відхилення від проекту (що також нормами і правилами суворо заборонено), архітектурне управління закрило на це очі і будинки прийняло, ще й з позитивною оцінкою, а зараз чомусь виявляє таку войовничу принциповість. Міськрада і архітектурне управління, однак, стояли на своєму: відхилення від проекту частково уже усувають, решту буде усунено з часом, а поки з тими відхиленнями можна жити, а от із заскленими лоджіями жити ніяк не можна, бо вони псується... і взагалі не відповідають.

Нема тут можливості наводити всі перипетії неоднорічної дискусії, котра забрала чимало дорожнього часу в багатьох зайнятих людей, а також дефіцитного паперу і нервових клітин, котрі, як відомо, не відновлюються.

Чи заслуговують ті лоджії на такі пристрасті, на таку посилену увагу до себе? Це питання я намагався з'ясувати в розмові з головою виконкому Ялтинської міськради А. В. Крячунюм.

— Заслуговують, — запевнив Андрій Васильович. — Бо порядку повинні дотримуватися всі.

— Вимога загального дотримування порядку не може викликати заперечень, — погодився я. — Але ж є багато міст, де теж є чимало будинків із лоджіями, але там їх ніхто не склипа. А в Ялті переважна більшість власників лоджій заклипила їх. Мабуть, не приходячи до викликаного, а якоюсь об'єктивною необхідністю. Чи не доцільніше було б вивчити ці об'єктивні причини й порушити перед відповідними інстанціями клопотання про зміну деяких типових проектів? Бо інакше створюється враження, що маса ялтинців крокує не в ногу, а лише архітектурне управління — в ногу.

— Архітектурне управління захищає існуючі

будівельні правила й норми, — повчально зауважив голова міськради.

Мимохіть згадався мені іронічний вислів однієї письменниці про те, що у вагоні завжди правий той, хто пропонує зачинити вікно. І все ж, нагадав я А. В. Крячуну, питання про лоджії вже порушувалося в центральній пресі, зокрема в «Правді» (фейлетон «Чаепитие в лоджии»), де, між іншим, говорилося й про те, що засклена лоджія — не така вже крамольна річ, що слід, мабуть, розробити різні типові проекти для північних і південних міст. Нагадав і про те, що аналогічний конфлікт із приводу заскленних лоджій виник свого часу і в Ташкенті, але там його розв'язали спокійніше й мудріше: прийняли рішення міськради, погоджене з Держбудом республіки, склити лоджії в централізованому порядку у відповідності з архітектурно-конструкторською формою.

Андрій Васильович висунув, щоправда, і такий досить схибний аргумент: в Ялті масове засклення лоджій пов'язане, мовляв, із тим, що мешканці в такий спосіб створюють собі додаткову житлову площу, яку здають курортникам. Аргумент, однак, видався мені дещо сумнівним. По-перше, лоджії чомусь склять у тому ж не дуже курортному Ташкенті. А з іншого боку, хіба Ялта сьогодні своїми готелями вже може повністю забезпечити всіх так званих неорганізованих курортників?

Наприкінці нашої розмови А. В. Крячун сказав, що буде створено комісію, котра вивчить усі додаткові аспекти обговорюваної проблеми. Я, звичайно, був певен того, що справа, передана в комісію, вивчатиметься стільки часу, скільки має вивчатися справа, котру передали в комісію, тобто розумів, що до мого від'їзду з Ялти результату ще не буде. Іх і не було. Але не чекав я і того, що ще до від'їзду побачу міліцейські машини, котрі мчали на вулицю Спендіарова, щоб нагально навести порядок в будинках 4 і 4-а. І порядок було відновлено. Мешканці виконали рішення міськради — розіскрили лоджії.

А взагалі спіймав себе на думці, що трохи заздрю батькам міста Ялти. Мабуть, усі інші складні проблеми міського господарства у них уже успішно розв'язано, коли вони мають час і можливість так послідовно, запевзятю і енергійно займатися такою, як на мене, непершорядною проблемою.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Ялта.

ЧИ НЕ ЗАЙВІ ПРИСТРАСТІ?

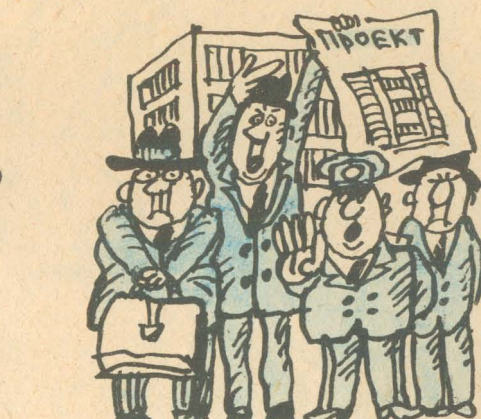
— Не інакше, десь ошадкасу «взяли», — висловлюється один.

— Ні, ні, це натрапили на вуличних грабіжників, — заявляє інший.

— Дурниця! — авторитетно заперечує третій. — Які там грабіжники серед білого дня! То нарешті міліція добрала до зграї квартирних злодіїв, котра діє в місті. От і в нашому санаторії позавчора в одного товариша поцупили шикарні вельветові плашки...

Поступово люди розходяться. У своїх курортних справах. А я, безмежно заінтригований, ніч провів неспокійно. Снились кримінальні жахи. Наступного дня поцікавився й дізнався. Ні пограбування, ні крадіжок, дякувати богу, не було. Працівники міліції просто виїздили на вулицю Спендіарова наводити порядок. Порушниками виявилися мешканці двох дев'ятиповерхових будинків (№№ 4 і 4-а) названої вулиці. Причому — всі мешканці.

Порушувати вони, виявляється, почали давно. Буквально з моменту здачі будинків в експлуатацію (відповідно в 1978 і 1979 роках). Тобто — як тільки

рок і відер. Вносили по десять-двадцять відер з квартири, а кому дуже поталанило, то й по сорок. Звернулися тоді мешканці до міськради: дозвольте засклити лоджії. Звідти, як іноді подекуди ведеться, з відповіддю забарилася. Сприйнявши мовчанку як знак згоди, мешканці заходилися самотужки склити лоджії. Тоді з міськради і його архітектурного управління посилалися попередження з погрозами: порушуєте, мовляв, псуєте архітектурний вигляд, негайно відновіть статус-кво. Почалося довге листування, котре тягнеться й досі.

Лоджії (на всіх дев'яти поверхах) тим часом засклили. Я бачив їх. І навіть дивувався, як акуратно і, головне, однаково це зробили. Як на мене, архітектурного вигляду будинку те не зіпсувало. Але

До моменту одруження Сергій Степанович не міг похвалитися, що міцно стоїть на ногах у плані свого становища в суспільстві. Навіть звичайної десятирічки не закінчив, зупинився на дев'ятому класі. Вже потім, коли розуму побільшало, довелося у вечірню оформитися. А тут якраз Вовка з'явився. Діти, вони, звичайно, квіти життя, тільки дуже невчасно вийшло. Та й мало Вовка на квітку був схожий — дуже йому подобалося в грудному віці ревити і верещати. Сергій Степанович його ласкаво називав «музичною шкатулкою», вкладаючи у ці слова далеко не ласкавий зміст.

Сусіди запевняли, що з часом із Вовки дуже спокійна людина вийде. Але Сергію Степановичу спокій був потрібний тепер. А спокою не було.

— О боже! — зітхала інколи дружина Сергія Степановича — Клава. — Можеш ти хоч п'ять хвилин приділити дитині? Не розриватися ж мені!

Сергій Степанович затикав вуха і заглиблювався у фізику. Це допомагало. Поступово він так звик до затикання ушей, що вступив до вечірнього інституту і навіть закінчив його. І став начальником — спочатку зовсім маленьким, потім — трохи більшим. Потім Сергій Степанович ще на кілька років заткнув вуха і написав кандидатську. І захистив. Наступне затикання ушей потягло за собою захист докторської, і Сергій Степанович став мало не першою людиною в своїй установі.

Дружина зрідка нагадувала йому про Вовку: чи то колготки привезти із столичного відрядження, чи то на батьківські збори піти. Але в Сергія Степановича своїх турбот було по саму мавіку, тому в домашні турботи він майже не вникав.

І раптом одного ранку Сергій Степанович зрозумів, що — все! По службових сходах далі нема куди посуватися, в квартирі є все і навіть трохи більше. Словом, усього досягнуто, можна й сім'ї краплинку уваги приділити.

«Важко їй, звичайно, самій, — з ніжністю подумав про дружину Сергій Степанович. — І дитина, і дім на ній. Та ще нібито десь і працює».

— Ну, як там справи у нашого Вовки? — крикнув Сергій Степанович зі свого домашнього кабінету зацікавленим голосом.

— Все добре! — щасливо відізвалася з кухні дружина Клава. — Диплом з відзнакою одержав, одружився. Дружина трапилася дуже уважна. Та ти її повинен знати, вона...

— Ти ба! — здивувався Сергій Степанович, не дослухавши дружину. Він вийшов із кабінету і зупинився біля дитячого ліжка.

— І коли тільки встиг! — захоплено подумав Сергій Степанович уголос, розглядаючи сплячу дитину.

— Що, мокренький? — стривожено виглянула з кухні Клава.

— Не знаю, — трохи розгубився Сергій Степанович. — Взагалі, я не про це. Я кажу, коли він усе встиг — і інститут, і одружитися. — І показав очима на ліжко, пошепки запитав. — Не верещить?

— Цей — ні, — Клава поправила подушку. — Цей спокійний.

— А що — це й не цей є? — нервово сіпнувся Сергій Степанович.

— Та Вовки нашого старший вже до школи ходить!

— А це хто? — Сергій Степанович недовірливо покосився на ліжко. — Хіба це не Вовка?

— Та ну тебе! — махнула Клава рукою. — Вовка з дружиною вже скоро рік, як на БАМ поїхали. Старшого з собою забрали, а меншенького поки нам залишили.

— Ти з мене насміхаєшся? — несподівано голосно запитав Сергій Степанович.

Дитина розплющила очі, сіла в ліжку і, помітивши в кімнаті незнайому людину, з цікавістю втупилася у неї.

Олег ПАВЛОВ.

м. Дніпропетровськ.

ДОБРИЙ КОТИК

Байка-жарт

— Оце кі-і-іт! — здивовано зупинився малий Котик перед якимось смугастим страховиськом. — Ти де живеш? Я тебе ніколи ще не бачив...

— В зоопарку, — почув у відповідь.

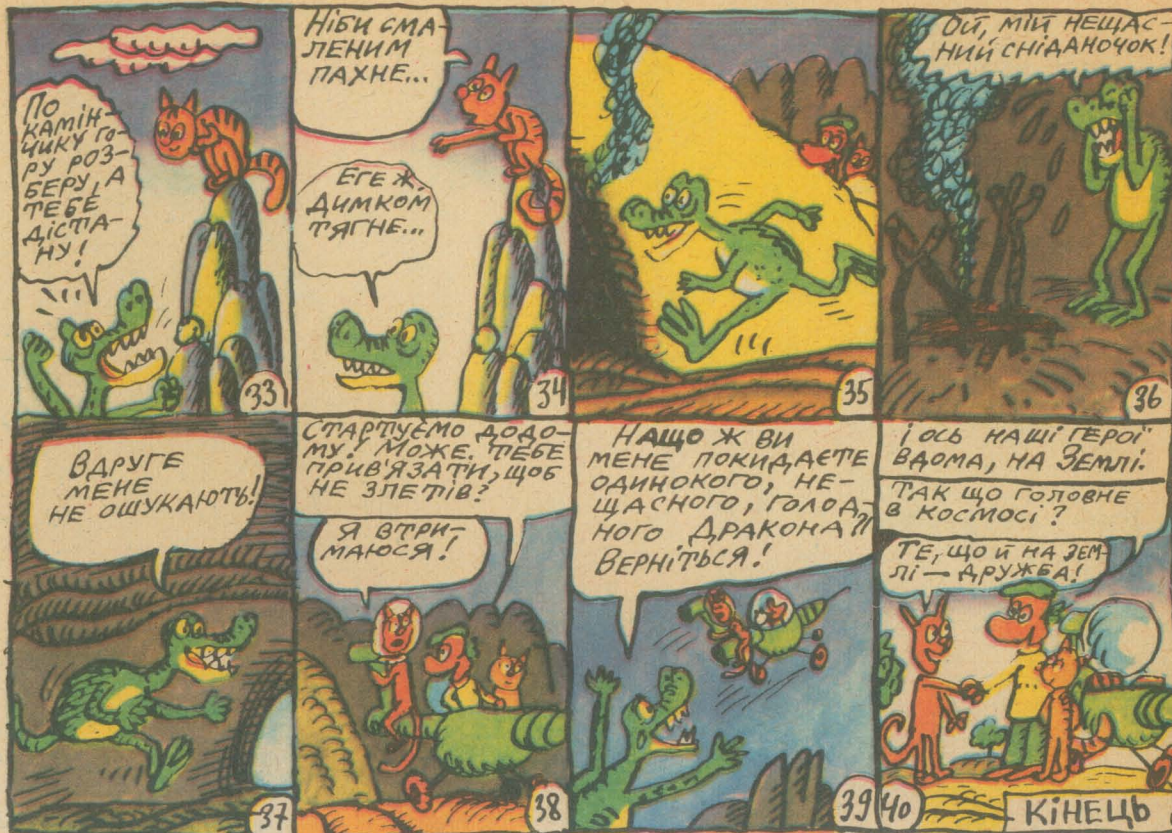
— А-а-а, — висловив здогадку Котик, — тигр!

— Ні, — мовило страховисько, — я — Зебра!

«Навіть не з родини котячих», — майнула жалісливо-співчутлива думка, і Котеня поспішило заспокоїти свою нову знайому:

— Нічого, не переживай, все ж і ти — звір...

Семен МАНІН.

Урок математики Ольга Петрівна розпочала з аналізу контрольної роботи, яку перед тим писали учні.

— Наталко, — звернулась вона до кирпаті дівчинки з голубим бантом. — Тобі я поставила «відмінно». Все зробила правильно. Та, гортаючи зошит, я надби-ла цікавий малюнок. Напевно, ти випадко-во туди його поклала. Ось він!

Ольга Петрівна підняла листочок над столом, і всі почали розглядати на-мальоване. На ньому був зображений хлопчик, який тягне дівчинку за кіску. Хлопчик як хлопчик... Та, придивившись до його вбрання, учні розсміялись. Посміха-

лась і вчителька. Хлопчик, якого на-малювала Наталка, був одягнений у сині повзунки, а з рота в нього стирчала пустушка. Усе це аж ніяк не в'язалося з його модною зачіскою.

— Хто це такий? — запитала Ольга Петрівна, коли сміх трохи вщух.

Наталка спершу мовчала, а тоді рішуче підвела голову й мовила:

— Андрійко Петренко!

І вмить усі повернули голову до учня, котрий сидів на парті позаду Наталки. Сидів і червонів від сорому. Бо не до сміху, коли на малюнку впізнаєш себе.

— А чому ж він з пустушкою та ще й у повзунках? — спитала Ольга Петрівна.

— Дуже просто! Бо він займається дитячими пустощами, — пояснила Наталка.

— То, може, помістимо цей малюнок в шкільний «Іжачок»? — запропонувала Ольга Петрівна.

— Не треба! — раптом підскаочив Андрійко. — Я більше не буду ображати дівчаток.

Василь СОПРОНЮК.

ЗАГАДКИ

На стежинку, на лужок
З неба падає сніжок.
А надворі саме — літо.
Звідки ж сніг узявся, діти?
(хлп иинигопл)

Впав на землю їжачок,
З нього випав колобок,
Покотився, покотився,
Серед листя загубився.
(кашта)

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Дідові Луці Мионовичу стукнуло вісімдесят, коли він вирішив знову влаштуватися на роботу. «Не звик без діла, — каже. — Та й набридло сидіти на пенсії... І хто тільки її видумав?!»

Роботу довго шукати не довелося. По сусідству на лісоторговому складі давно потрібен був сторож. «Туди й піду, — вирішив дід. — Тим більше, робота звична, увесь вік сторожую».

На складі діда зустріли, як рідного. Сам директор руку йому потиснув.

— Спасибі, — сказав, — що зголосилися. Бо нам без сторожа — просто біда! Дефіцит тепер сторожі.

— Що каєте? — Лука Мионович приставив до вуха долоню ковшиком.

Директор підвищив голос:

— Це я вам дякую.

— Кого ломакою?

— Ви погано чуєте? — гукнув директор.

— Я? Не чую?! — образився дід і хотів піти геть, але його перейняли гуртом, заспокоїли. Директор перепросив:

— Даруйте, — кричав у саме дідове вухо, — то мені, мабуть, лише здалося, що ви недочуєте. Пусте, не звертайте уваги. Коли б ви навіть поганенько чули — не біда. Сторожеві головне — гарно бачити, що діється навколо. Сподіваюсь, із зором у вас усе гаразд? Ось, приміром, хто он там на подвір'ї бігає — кіт чи собака?

Дід довго вдивлявся через вікно, мружив очі, не розібрав і хотів знову образитись, але директор не дав.

— Ну, гаразд, — сказав він, махнувши рукою. — Можете приступати до виконання своїх, так би мовити, почесних обов'язків.

ГУМОРЕСКА

І ще раз потиснув дідові руку.

До роботи Лука Мионович ставився сумлінно. Він щодня сидів біля вікна своєї сторожки і час від часу погукував навання:

— Ти куди ото потягнув, сякий-такий, ану поклади на місце! Ану поклади!

Іноді в суху безвітряну погоду Лука Мионович наважувався виходити на територію складу і, про всяк випадок, кричав у темряву бадьорим тенорком:

— Ти що то робиш, що робиш, га? Ось я т-тобі дам!

Дід, як видно, злодіїв зовсім не боявся. Вони його, до речі, — також. Спочатку, правда, сахалися, коли він покрикував, а потім звикли. І так знахобіли, що одного разу спробували поцупити дідову рушницю. Та Лука Мионович рушницю відстояв.

— Не руш! — твердо сказав він, угледівши власну рушницю у злодієвих руках. — Віддай, бо погано буде!

— А ви, діду, не стрілятимете, як ми пару кубометрів шалівки поцупимо? — поцікавився злодій.

— Аби оця штуковина ще й стріляла, я б тобі показав! — розгнівався Лука Мионович.

... Дідове сторожування кінчилось зовсім несподівано.

Якось уночі, не знати й від чого, зайнявся склад. Дід, накричавшись, саме куняв на своєму посту. Аж раптом його ніби штовхнуло. Прокинувся, глипнув у віконце і здивувався:

— Ти бач, видно! Ніби й не дрімав, а вже світає. Пора додому.

Взяв костура, рушницю і пішов.

Відтоді стерегти поблизу стало нічого.

— А жаль, — шкодує дід. — Я б ще попрацював трохи. Нудно сидіти без діла. Не чули, бува, кому потрібен досвідчений сторож?

Віталій КОВАЛЬ.

ВІНЕГРЕТ

13

ЛОКШИНОЮ

Колись, аби сякий-такий льох викопати, бідолашний дядько длубався лопаткою цілісний тиждень та ще й з гаком. Тепер не те: підійшла землерийна техніка, раз, раз, раз — і готово. Не життя стало у будівельників, а прями́сний тобі мед. Якби їм волю дали, то вони б такого понакопували... А то тільки надумують якусь ямку спроворити чи траншею впоперек проспекту утнути, як відразу: — Стривайте, стривайте! А під землю ви дивилися?

А там чого тільки нема. Туди телефоністи, електрики, водопровідники понатикали і дріт, і кабелів, і труб... Як тут розігнатися? От і доводиться землекопам чекати, поки спеціалісти у свої папери глянуть і діловито порадять:

— Копайте. Але не там, а на півметра праворуч.

Відверто кажучи, деяких харківських будівельників подібний підхід до землерийних робіт аж ніяк не влаштовував. Терпіли вони, терпіли та одного чудового дня і не витерпіли:

— На кий грець нам оті дозволи? Самі давно не в пелюшках.

І почалося.

— Нумо, Васю, давай ось тутечки!

Васин екскаватор як копирсне — та й витягне разом із землею шмаття електричного кабеля.

— Ото рахуба! — аж лясне долонями по стегнах виконроб. — Копайте, хлопці, швидше та тікаймо звідси. Доки нам на горіхи не перепало.

Хлопці швиденько повкидають у викопану траншею уривки кабеля. Вася оперативно загорне рівчак — і бувайте здорові.

А у вашій квартирі раптом гасне світло. Ви марно намагаєтесь замінити пробки. І кидаєте ці спроби лише тоді, коли довідуєтесь, що цілий район разом з лікарнями, школами, заводами та фабриками залишився без напруги.

Це хлопці з будівельно-монтажного управління № 2 тресту «Харківспецбуд» вирішили без дозволу підприємства харківських міських електромереж

прокласти водопровід у 336-му мікрорайоні. Водопровід проклали, а електричний кабель напругою 10 тисяч вольт так пошматували, що хоч вінегрет із нього готуй.

— Чого ж ви до нас не звернулися? — обурюються енергетики. — Ми б вам показали, де можна копати.

— Дуже-дуже поспішали, — бідкається керуючий трестом Леонід Борисович Цацкін. — Це для нас буде ого яка наука!

А вже через кілька днів у 336-му мікрорайоні молодці цього ж тресту покришили на локшину ще один кабель.

Потім іще... У 1980 році будівельними організаціями міста пошкоджено понад сотню електрокабелів і хіба що трішечки менше телефонних дрітів та водопровідних магістралей. «Невинні пустощі» будівельників коштували державі понад 75 тисяч крб., не рахуючи втрат від простоїв на підприємствах, в організаціях та установах.

Визнані майстри цих справ працюють не лише у згаданому тресті, а й у «Житлобуді-1», де керуючим Олег Олексійович Кириченко, і на підприємстві «Харківтепломережа», де директором Вадим Анатолійович Сиротенко.

— Ми вже їх і прохаємо, і лекції їм читаємо, і фільми спеціальні демонструємо, — бідкаються працівники «Харківенерго». — І про спеціальні постанови та правила нагадуємо. Та все те, мов об стіну горохом...

А колись же Харківський міськвиконком приймав спеціальні щодо цього рішення. Старі будівельники пригадують, що навіть контролював їх виконання.

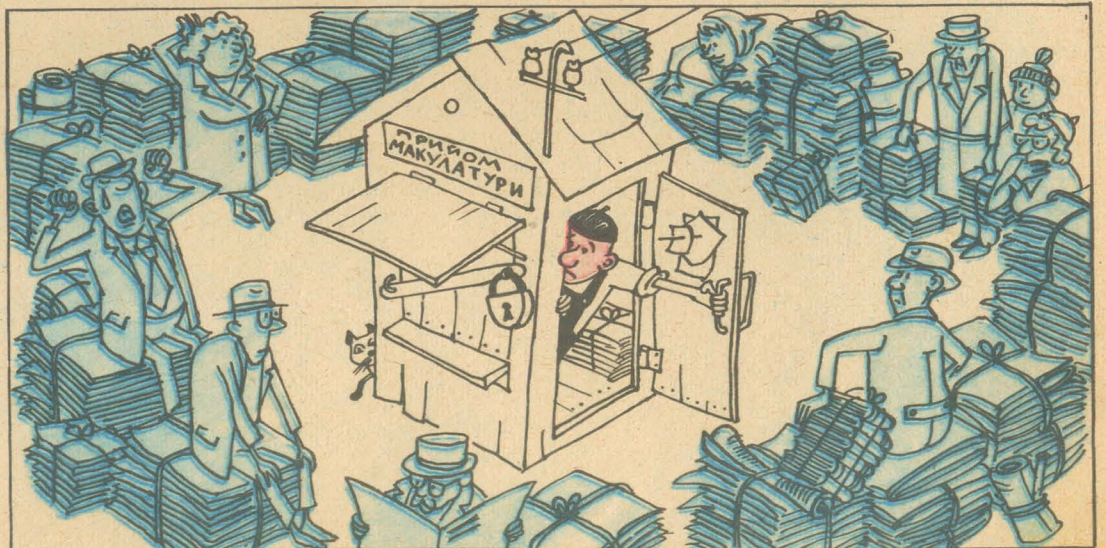
Але запорозилися оті рішення чималим шаром пилуки. І ні в кого не піднімається рука, аби змахнути її з позовклих паперів.

Тим часом тріщать і лускають підземні комунікації, рвуться кабелі і дріоти під натиском потужної техніки. Ніколи, дуже ніколи будівельникам!

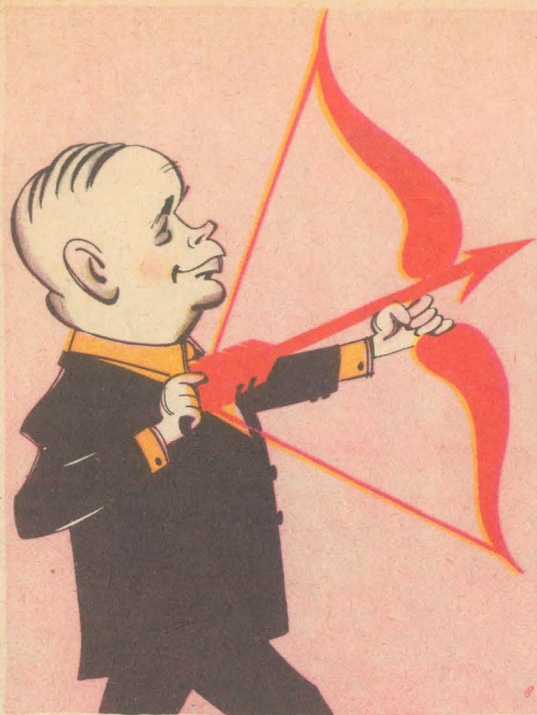
І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Обклали.

Шарж А. АРУТЮНЯНЦА

УЧЕНИЙ

У вченого помер його колега й друг.
Як друзів, знали їх по всій окрузі.
Так, так, і в стариків, окрім недуг,
Бувають інколи ще і хороші друзі.

До вченого прийшла покійного дочка:
— Скажіть на панахиді двоє слів про тата.
— Без підготовки? — Вчений здивувався, — з кондачка?

Та про такі діла хоча б за три дні треба
нас попереджати!..

ЮВІЛЕЙНЕ

Півсотні років, а не кроків...
Не сподівався, не гадав.
Насправді жив він тридцять років,
А двадцять літ прозасідав.

НЕВИХОВАНІСТЬ

— Який невихований кавалер у тебе, доню мила,
Весь час він позіхав, коли я говорила.

— Не позіхав він, — чує мати, —
А намагався щось тобі сказати.

А Є Й ТАКІ НА СВІТІ БІЛОМУ

А є й такі людці іще й понині,
Які доводять усіма своїми порами,
Що інші всі
Народжуються з сідлами на спині,
А от вони
З'являються на білий світ із шпорами.

ОНУК ДІДА ВЧИТЬ ХОДИТИ ПІШКИ

... І зненацька діда спіткала обиди:
З персональної машини зсадили діда.
А для внука це забави й смішки —
Учить він тепер ходити діда пішки.

Сергій Воскресенко

16 жовтня цього року Сергію Іларіоновичу Воскресенку виповнилося б 75 років. Любителі його талановитих творів привітали б поета-ювіляра щиро й сердечно, побажали б йому доброго здоров'я й нових творчих успіхів. Щиро й сердечно привітав би його, насамперед, «Перець», бо сатира Сергія

Воскресенка була окрасою перчанських сторінок протягом кількох десятиріч. Минуло вже два роки, як не стало дорогого нашого одноперчанина. Але творчість його не кане в Лету забуття. Вона завжди лишатиметься у бойовій строю.

ВІРНА ЖОНА

За східними мотивами

Вона була щира, вродлива і мила,
Любила лише чоловіка свого.
І ось бідолаху покинула сила,
Звалила недуга у ліжко його.
Дружина ридала й клялась, що не зможе
Прожити без нього й добу одну.
І так, як ділила по досі з ним ложе,
Поділить із мужем своїм і труну.
— Не зарікайся, допоки жива, —
Такі чоловік їй промовив слова.
Вона ж відказала, подумавши мить:
— Якщо мені дано тебе пережити,
То я, далєбі,
Вірна й по смерті буду тобі!
— Не зарікайся, бо чого не бува,
Поки людина жива.

— А я перед господом богом клянусь,
Що більше ні з ким уже не одружусь!
— Не зарікайся, допоки жива,
У світі бувають великі дива.
І ще він такі слова промовляв:
— Тримайся, хоч поки

просохне земля...—

Скорботна й сумна,
Присягавалась жона.
Слабою рукою сльозу він утер,
До стіни повернувся і вмер.

Третю ніч, третю ніч уже, наче мана,
На кладовище крадеться вірна жона.
Запиалом махає та все примовля,
Щоб скоріш на могилі просохла земля...

ОБІЦЯЛЬНИК

Не чув я прізвиська такого,
Хоч є і гірші у природі.
Це так презирливо про нього
У нас говорять у народі.

Він чемно вам назустріч встане
І вийде запросто з-за столу...
І вам одразу легше стане,
Мов з пліч упав тягар додолу.

Він запита вас: чи здорові?
Поможє вам у крісло сісти.
Ви стрілись вперш, а вже готові
Йому всі тайни розповісти.

Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухає й не дише.
— Згадайте, може, щось забули? —
Спита і все в блокнот запише.

Та він для вас як рідна мати,
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово добре вам сказати,
Де головою похитати.

Він руку щиро вам потисне,
Пообіцяє дати підмогу,
Під ліктик візьме ненавмисне
І проведе аж до порога.

За вас, да, да! Він битись буде,
Хай начуваються тетері!..
І все, що обіцяв, — забуде,
За вами зачинивши двері.

СЛОВО ДО ЛУКАВЦІВ

Скажіть мені, люди,
Як ви живете?
Чи совість не мучить вас наодинці
За те, що робите ви не те,
Що лишаєте огріхи часом в загінці?

Скажіть, чи задумувались хоч на мить
Над тим, що сподіяли іншому шкоду,
Щоб тільки самому кращенько жити,
Щоб мати із того для себе вигоду?..

І чи ви не ховали од світу очей, —
Ачей не помітять облуди?..
Усе ж бо, що криється від людей,
Бачать прекрасно люди.

ПЕРУКАР-ПІДЛАБУЗНИК

Почну я вірш з того моменту,
Як перукар свого клієнта
До половини вже достриг,
А тут начальник на поріг!..

Голяр, мов дзига, закрутився
Й під ноги шовком простелився:
— Сідайте, прошу! Я вас вмити!..

— Та в тебе ж чоловік сидить?
Голяр догідливо прорік:
— То маловажний чоловік...

СЛУГА... САМОМУ СОБІ

Користолюбєць щохвилини
Торочить про свої права,
А от про те, що він повинен
Зробити людям, — забува.

САТИРИКАМ-«МОДЕРНІСТАМ», ЯКІ НАЗИВАЮТЬ ГУМОР ОСТАПА ВИШНІ ДЯДЬКІВСЬКИМ

Бредете ви, сіроми, довжезним цугом
В борозні за глибоким Остаповим плугом, —
Несете свої більше як скромні трофеї,
І не видно вас, гей,
З борозни тамтієї...

РОЗМОВА ПОЕТА З РЕДАКТОРОМ

РЕДАКТОР

— Безумний, кажете?
Зате з твердим характером,
Недарма ж я працюю тут редактором!

ПОЕТ

— А може б, вам, товаришу,
З отим своїм характером
Годилось краще б керувати трактором?

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПОКАЗОВА РОДИНА

На цьому фото — чотири сестри Шрівіс із штату Іллінойс. Їх доля у досить похмурий спосіб символізує американське сьогодення, і ці веселі усмішки тут, зрозуміло, ні при чому. Усміхалися бо дівчата років із десятия тому, коли й робилося це фото, а сьогодні сестер уже нема серед живих — усі чотири померли неприродною смертю: Дебора (перераховуємо зліва направо) загинула в автомобільній аварії, Кандіцу застрелив її чоловік, Беверлі застрелив на вулиці якийсь невідомий, а Денізу знайшли мертвою у ліфті одного чикагського будинку — вона ввела собі шприцом занадто велику дозу наркотиків.

УПЕРЕД ДО... ПРЕДКІВ!

У повсякденному житті Сполучених Штатів усе помітніше стає тенденція, яку навіть західні журналісти характеризують як повернення до середньовічного кулачного права. Так, один кореспондент пише: «Все більше американців доходять висновку, що громадський порядок і цивілізація стоять перед повним крахом. Чекаючи на близьку катастрофу, громадяни об'єднуються

в озброєні до зубів групи, щоб у такий спосіб забезпечити собі можливість уціліти. Цілі родини тренуються у вживанні вогнепальної зброї».

Що ж, життя, як то мовиться, диктує свої закони і правила поведінки. Американців воно вчить, що треба боятися свого сусіда і, про всяк випадок, тримати його на мушці.

ЛЕДІ І ДЖЕНТЛЬМЕНИ

Відомо, що добропорядні англійські джентльмени здавна дотримуються думки: жінка має право розраховувати на вишукано чемне ставлення до себе з боку сильної статі. Але відомо також і те, що з деякими іншими елементарними правами у англійського жіноцтва ще далеко не все гаразд.

В англійському міністерстві оборони, звісно ж, не бракує справжніх джентльменів. І саме вони узялися покласти край несправедливості — зрівняти жінок у правах із чоловіками. Щоправда, не всіх, а тільки тих 13 тисяч, що служать у збройних силах Англії.

У який спосіб? А дуже просто: одягнутим у військову форму представницям прекрасної статі надається право носити персональну вогнепальну зброю — такий же самий пістолет, який носять військовослужбовці — чоловіки.

У міністерському наказі, виданому з цього приводу, сказано, що озброєні пістолетами жінки із збройних сил завдяки цьому зможуть краще «захищати свою честь». Крім того, зазначено, що бажано, аби при звертанні до жінок у військовій формі називали їх «леді».

Одне слово, 13 тисяч англійок можуть утішатися набутим правом. Що ж до сотень і сотень тисяч інших англійських жінок, то вони, цивільними будучи, змушені якось обходитися без пістолетів.

Але це ще було б не великим горем. Тим паче, що, сподіваємося, справжні джентльмени їх інколи усе-таки називають «леді».

Гірше те, що вони, як уже мовилося, не завжди мають інші людські права, на які цілком заслуговують. От хоча б, скажімо, те ж саме право за однакову роботу отримувати однакову із чоловіками плату.

В. ЯКОВЕНКО.

ПОХОРОН ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

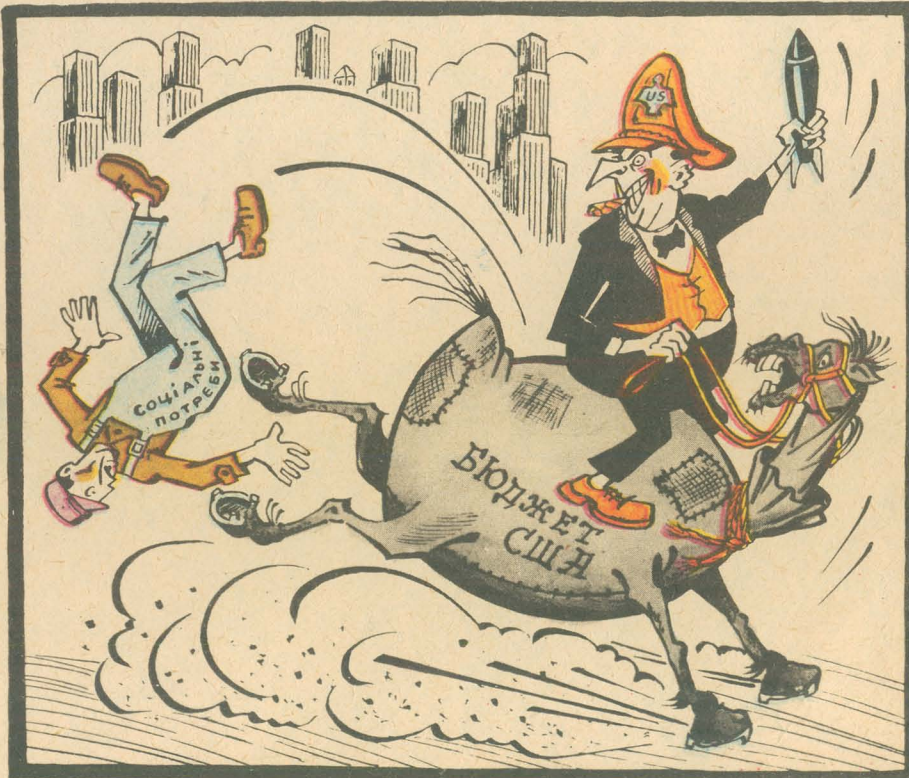
Колись казали: «Побачити б Неаполь і померти». Бо більшої, мовляв, краси, чоловіче, уже ніде на світі не побачиш. Тепер же, про Неаполь пишучи, італійські газети характеризують його так: найбільш насильницьке місто Італії, найбільш насичене безробітними місто Італії і найсмердучіше місто Італії.

Але Неаполь має ще одну характерну рису: ніде в Італії не проводжають ув останню путь «каро естіно» (дорогого небіжчика) з такою пишнотою і, зрозуміло, за таку високу плату, як у Неаполі: мафія не тільки поповнює списки небіжчиків, але й добре заробляє на їх похоронах. А де пахне грішми, там, як правило, не обходиться без жорстокої конкуренції. Отож сім'я неапольських трунарів Тромбетта, дотримуючись хоч і не писаних, але вельми дієвих законів, спровадила на той світ власників усіх інших похоронних установ і прибрала до своїх рук весь цей бізнес. А справившись успішно із цим завданням, одразу ж нагнала ціни за місця на кладовищах і за поховальною церемонією.

Різко скорочуючи витрати на соціальні проблеми, адміністрація Білого дому тим часом відкриває всі шлюзи грошового потоку, що тече в Пентагон і сейфи воєнних монополій.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

(3 газет).

Воєнно-промисловий комплекс: Болівар двох не повезе!

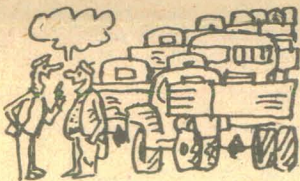

Дуже Перце!

Чи відомо тобі, що на території такої солідної організації, як металобазу управління «Київметалпостачбуг», уже протягом двох років відбувається неофіційний конкурс на кращий анекдот. Змагаються у цьому своєрідному фольклорному жанрі водії та експедитори, які зі своїми автомобілями стоять у кілометровій черзі в очікуванні металу, потрібного підприємствам. Стоять днями і тижнями...

Першість же у конкурсі твердо утримує дирекція самої бази, котра постійно розповідає своїм клієнтам про те, як чітко і вміло організує вона свою роботу. А це звучить, як найдотепніший анекдот.

Учасники конкурсу анекдотів.
м. Київ.

Не дивуйся, якщо в недалекому майбутньому ти почуєш, що на всіх всесоюзних і навіть світових чемпіонатах наші спринтери неодмінно здобуватимуть перемогу. Бо маємо ми такого тренера, який і не снівся жодній іменитій легкоатлетичній команді. Це — начальник нашого автотранспортного підприємства № 04127 товариш Мотін. Завдяки йому майже на всіх автобусах, що курсують по місту, ні попереду, ні збоку, ні ззаду не зазначено номера маршруту. От і доводиться нам, забачивши якийсь автобус, робити бурхливий старт з місця і розвивати максимальну швидкість, щоб обігнати його і спитати в шофера, куди він прямує.

Звичайно, не всім до вподоби такі тренування, і дехто починає усно й письмово скаржитись. На всі ці скарги т. Мотін вже кілька років терпляче відповідає, що «в настоящее время ведется подготовка для устранения отдельных недоделок в части экипировки подвижного состава». Проте «состав» собі рухається, а справа стоїть. А ми, висолопивши язика, бігаємо за автобусами і потроху набуваємо спортивної форми. Будуть, будуть у нас у Слов'янську свої чемпіони!

Н. НІКОЛАЄВ, А. КРАВЦОВА.
Донецька область.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ШИРЯЄВА

«Гриць був гордий і недосяжний і дуже хвалився гускам, чого він вивчився за рік».

«Наталка любила Петра і свою матір, а возному казала, щоб собі знався з волами, а кінь з конем».
(3 учнівських творів).

«Підійшов автобус на Бердичів, спочатку квитки будуть покупати прямі пасажирки, а потім всякі».
(3 оголошення по автовокзалу).

Надіслав Н. В. ГИКАВЧУК.

Фото ЯЦЕНКА О. С.

«Прошу членів комісії після перевірки надійно прив'язати мене до проекту, бо з вини районного архітектора я вже третій раз чомусь випадаю із генерального плану».

(Із скарги).

Надіслав В. ГЛЯНЦЕВ.

«Я був не п'яний. А нетверезий».
(3 листа).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

Народні УСМІШКИ

ПРИГОДА НА КЛАДЦІ

Вбігла дівчина до хати і зацокотіла:
— Ой, мамо, ви знаєте, яка пригода була з Василем... Зустрівся він на кладці з дівчиною і тільки хотів поцілувати її, а кладка — трісь, переломилась, а ми з ним прямо у воду й шубовснули!..

Повідомив Ф. ГОЛУБ.

с. Василівка
Лебединського району
Сумської області.

ТЕЩИН ДОКІР

Якось за вечерею теща докоряє зятєві:
— От ви кажете, що теща така-сяка, нехороша... А хто зробив мене тещею? Хто, як не ви!..

Повідомив М. БЕЗОТОСНИЙ.

с. Шили Полтавського району
Полтавської області.

ЧОГО ПЛАЧЕШ?

Приходить чоловік із роботи додому:
— Ти знаєш, завтра їду у відрядження, — каже до дружини.
Та в сльози.
— Ну, чого плачеш? Я ж не на рік їду, а на місяць...
— Еге, я тебе знаю... — хлипає жінка, — кажеш на місяць, а через тиждень повернешся...

ЩЕ ГІРШЕ

Батько підійшов до сина, подивився, як той рубає дрова, і запитав:
— А чому це ти сидючи рубаєш?
— Та я вже лежачи пробував, — відповів той, — то виходить ще гірше.

СКЛАДНЕ ДІЛО

Син-школяр запитує батька:
— Тату, а самогон — це складне слово?
— Не тільки слово складне, — пошкріб той потилицю, — але й діло не дуже просте, та ще й небезпечне.

Повідомив О. ТИМОЩУК.

с. Щурівчики
Ізяславського району
Хмельницької області.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Самокритичний п'яниця.

★ Про те, як керівники колгоспу «ХХІІ-й партз'їзд» організували за рахунок профспілкових коштів колективну пиятику і чим вона скінчилася, докладно розповідалося у фейлетоні, «Погуляли-повеселилися...» (№ 13 журналу).

Після виступу Перця завідувачий сільгоспвідділом Чернігівського обкому Компартії України тов. Долженко повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце. За організацію колективної випивки у колгоспній їдальні бюро Борзнянського райкому партії оголосило голові колгоспу Товстусі М. Н. сувору догану з занесенням до облікової картки. Гроші, незаконно взяті з профспілкової каси, а також

вартість продуктів, виписаних з колгоспної комори, повністю відшкодовано.

★ Жителі міста Броди (Львівська обл.) написали Перцеві про те, що у них уже тривалий час погано працюють баня та пральня.

Голова виконкому Бродівської райради Я. В. Беневський повідомив редакції, що баню нині вже відремонтовано і вона працює. А для проведення капітального ремонту пральні замовлено технічну документацію.

★ У листі, що надійшов до редакції з міста Шостки (Сумщина), повідомлялося про те, що місцеве кафе «Молочне» перебуває в такому антисанітарному

стані, що туди й зайти неприємно: на столиках брудно, підлога засмічена, приміщення захаращене порожньою тарою тощо.

Після втручання в цю справу Перця голова Шосткинської міськради В. І. Фесенко повідомив, що вказані у листі факти повністю підтвердились. Рішенням органів держсаннагляду кафе закрито для проведення ремонту.

★ Колгоспниця Горай М. Г. (колгосп «Світанок» на Київщині) написала редакції про те, що спільною постановою бюро Поліського райкому партії, райвиконкому, райкому профспілки працівників сільського господарства та райкому комсомолу її було нагороджено грамотою та грошовою премією у сумі 75 крб. Грамоту вона давно вже одержала в райцентрі, а от премію у колгоспі не виплачують.

Отсканирован reduktorem для rutracker.org

Секретар Поліського райкому Компартії України тов. Приймаченко повідомив, що грошову премію Горай М. Г. вже виплачено. А голові правління колгоспу «Світанок» Хоменку А. П., секретарю парткому Мамчуру В. П. та головному бухгалтеру Некраш Г. С. вказано на неприпустимість подібних випадків.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ НАШОГО ЖУРНАЛУ

У зв'язку з підвищенням вартості паперу для друку та поліграфічних витрат з наступного 1982 року один примірник «Перця» коштуватиме 30 копійок. Вартість річної передплати 7 крб. 20 коп.

— Прошу, посміхайтесь! Зараз вас будуть показувати по телебаченню.

— Ще одне слово, пане, і я наставляю на вас свою жінку.

Іноземний

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «УРЗІКА» — Бухарест.

гумор

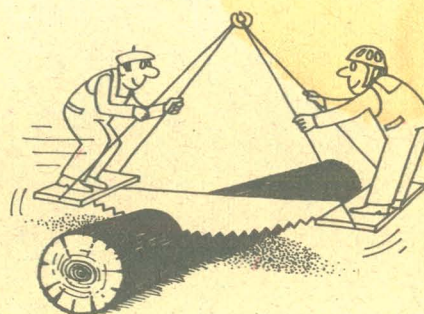
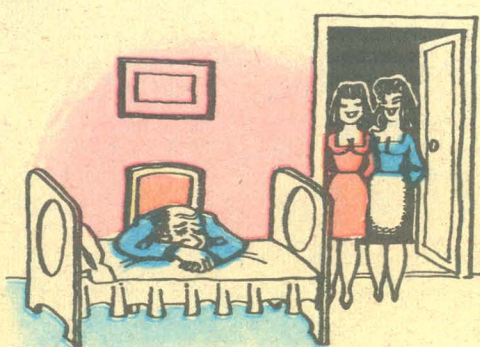
— Хай жалюгідний злодюжка знає, як зв'язуватися з фокусником! Поки він витягав у мене гаманець, я потяг у нього все, що він устиг награвувати.

— Він звик спати дома так, як спить на роботі.

— А посередині — то я.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 19 (1109)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.09.81. Підписано до друку 18.09.81. БФ 15575. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04002.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувачи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

1-3

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Адміністрація Рейгана дала розпорядження розпочати виробництво нейтронних бомб.

ПРАВА ЛЮДИНИ

Він про людські права так величаво
Розводить словоблудні антимонії,
А людству залишає тільки «право»
Конать в нейтронно-атомній агонії.